

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednařikové v právní věci žalobce **T.B.**, bytem X, zast. Mgr. Pavlem Oriniakem, advokátem v Českých Budějovicích, Na Sadech 21, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství se sídlem v Brně**, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 19. 11. 2015, čj. 38605/15/5100-41458-711233, **t a k t o :**

Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 19. 11. 2015, čj. 38605/15/5100-41458-711233 se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 9.800 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 20. 1. 2016 Krajskému soudu v Brně postoupeno dne 23. 2. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015 čj. 38605/15/5100-41458-711233, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj v Českých Budějovicích, jímž bylo zastaveno řízení ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce podaného žalobcem.

Napadenému rozhodnutí je vytýkáno, že žalobcem byla zmeškána lhůta v trvání patnácti dnů pro podání předmětního návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Trvá na tom, že tak činil v průběhu předchozího řízení. Námitky jsou obsaženy ve správním spise a v podaném odvolání.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že exekuční příkaz byl vydán dne 28. 1. 2014 a doručen daňovému dlužníku společnosti LEAVIA v likvidaci, byl proveden soupis majetku, do kterého byl pojat osobní automobil zn. Bentley. Dne 14. 2. 2014 byl sepsán protokol o ústním jednání ve věci označeného daňového dlužníka, jehož předmětem bylo vyzvání k vydání velkého technického průkazu k uvedenému osobnímu automobilu, v průběhu jednání žalobce učinil vyjádření, že vlastníkem automobilu je on sám. Podání označené jako oznámení o vlastnickém právu k věci, osobnímu automobilu, bylo učiněno dne 20. 3. 2015. K tomuto podání žalobce doložil fotokopie kupní smlouvy, nájemní smlouvy a zápisu z valné hromady. Toto podání bylo posouzeno jako návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Byl učiněn úsudek, že žalobce již dne 14. 2. 2014 věděl, že osobní automobil je předmětem daňové exekuce a od tohoto data mu počala běžet patnácti denní lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku daňové exekuce. Protože návrh byl učiněn až 20. 3. 2015, tedy víc než jeden rok po lhůtě stanovené zákonem, nezbylo než řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu z důvodu, že nelze v řízení pokračovat pro důvody stanovené zákonem. Dále se uvádí, že již před nařízením daňové exekuce správce daně vlastní vyhledávací činnosti zjistil, že osobní automobil je ve vlastnictví daňového dlužníka společnosti LEAVIA v likvidaci. Správnost svého zjištění prověřil tak, že si vyžádal údaje od Magistrátu města České Budějovice a příslušné pojišťovny, z jejichž odpovědí vyplynulo, že automobil je ve vlastnictví daňového dlužníka. Proto nebyl důvod k zahájení řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce z úřední povinnosti.

Dne 6. 9. 2016 žalobce předložil soudu rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 8. 2016 čj. 15C 159/2016 – 60, jímž bylo určeno, že vlastníkem konkrétního osobního automobilu je žalobce. Z rozsudku plyne, že likvidátor společnosti LEAVIA v likvidaci vyjádřil se žalobou souhlas.

Ze spisů finančních orgánů vyplynuly se zřetelem k uplatněným žalobním bodům následující podstatné skutečnosti.

Dne 28. 1. 2014 byl vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí k vymožení nedoplatku 2.497.248 Kč podle zajišťovacího příkazu dosud nesplatné daňové povinnosti na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2007. Dodatečný platební výměr na tuto daň je datován 11. 7. 2013. Protokol o soupisu věcí daňového dlužníka byl pořízen dne 29. 1. 2014 a obsahuje osobní automobil tovární značky Bentley.

Dne 14. 2. 2014 se uskutečnilo jednání, při kterém byla přítomna jednatelka společnosti LEAVIA a společník T.B. Při tomto jednání odmítl doklady k vozidlu vydat s tím, že od roku 2008 vozidlo vlastní on sám a společnost měla vozidlo pronajaté, proto nelze daňovou exekuci provést.

Dne 19. 3. 2015 se právní zástupce žalobce dostavil ke správci daně, při kterém uvedl, že vozidlo je ve vlastnictví žalobce.

ALIANZ pojišťovna a.s. dne 31. 3. 2015 správci daně sdělila, že jako pojistník a vlastník konkrétního vozidla pojištěného u této pojišťovací společnosti je od 30. 7. 2008 do

28. 9. 2014 společnost LEAVIA s.r.o. K ukončení pojištění došlo pro nezaplacení následného pojistného.

Zástupce žalobce podal dne 20. 3. 2015 správci daně oznámení o vlastnickém právu žalobce ke konkrétnímu automobilu. V tomto sdělení kromě oznámení o tom, že vozidlo patří žalobci, odkazuje na kupní a nájemní smlouvu.

Magistrát města České Budějovice sdělil dne 8. 4. 2015, že vlastníkem a provozovatelem daného vozidla je společnost LEAVIA.

Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2015 rozhodl správce daně o zastavení řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce pro zmeškání patnáctidenní lhůty podle § 179 odst. 4 téhož zákona.

Žalobce v odvolání namítal, že své právo uplatnil v zákonné lhůtě.

Odvolání bylo projednáno napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že z tvrzení žalobce učiněného dne 14. 2. 2014 nelze dovodit projev vůle vyloučit automobil z daňové exekuce. Sdělení žalobce má informativní charakter a nebyl učiněn výslovný ani implicitně dovozený návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce ve smyslu § 179 odst. 4 daňového řádu. Podání ze dne 20. 3. 2015 podle skutečného obsahu bylo vyhodnoceno jako návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, nevyplývá z něj, že jednalo se o opakovaně podaný návrh. K možnosti posoudit podání ze dne 14. 2. 2014 jako podnět k zahájení řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce, poukazuje se na zjištění plynoucí z vyhledávací činnosti o registraci vozidla a pojistném vztahu. Byl učiněn závěr o tom, že žalobce nejpozději 14. 2. 2014 věděl o tom, že je vedena daňová exekuce na konkrétní vozidlo, což má význam pro plynutí lhůty podle § 179 odst. 4 daňového řádu. Podání ve smyslu tohoto předpisu bylo učiněno teprve 20. 3. 2015, lhůta podle prve uvedeného předpisu dodržena nebyla, a proto byly důvody pro zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.r.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem řízení bylo učiněno rozhodnutí o zastavení řízení v záležitosti vyloučení majetku z daňové exekuce. K zastavení tohoto řízení došlo pro nesplnění lhůty stanovené § 179 odst. 4 daňového řádu, což mělo za následek aplikaci ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Finanční orgány vyšly ze zjištění, že podání podřaditelné návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce bylo uplatněno až 20. 3. 2015. Tento právní názor o okamžiku uplatnění návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce není správný.

V podání žalobce z 20. 3. 2015 se výslovně uvádí, že žalobce činí oznámení o vlastnickém právu k danému motorovému vozidlu. To dokládá konkrétními písemnostmi. Při jednání dne 14. 2. 2014 žalobce sice odmítl vydat velký technický průkaz k vozidlu se sdělením, že do této písemnosti správci daně nic není, avšak současně uvedl, že majitelem vozidla je asi od roku 2008 žalobce a společnost má toto vozidlo pronajaté. Z porovnání obsahu těchto písemností je zjevné, že se shodují v tvrzení, že vlastníkem vozidla je žalobce. Obsahově se podání z 20. 3. 2015 neodlišuje od tvrzení žalobce učiněné dne 14. 2. 2014 osobně před správcem daně, že mu dané vozidlo patří. Jestliže finanční orgány zhodnotily oznámení o vlastnickém právu žalobce k automobilu jako návrh na vyloučení majetku

z daňové exekuce a toto podání projednaly, pak se zřetelem k obsahu podání tu není žádný rozdíl v tom, co žalobce uvedl písemně 20. 3. 2015 a tím co sdělil do protokolu o jednání dne 14. 2. 2014. Jestliže finanční orgány zhodnotily písemné podání z 20. 3. 2015 jako návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, pak obsahově shodné podání učiněné žalobcem ústně do protokolu 14. 2. 2014, je zapotřebí hodnotit jako stejný procesní návrh, tedy jako návrh na vyloučení vozidla z daňové exekuce. Při úsudku o dodržení lhůty podle §179 odst. 4 daňového řádu bylo proto nesprávně vycházeno z podání ze dne 20. 3. 2015 ač obsahově shodný návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce byl žalobcem učiněn osobně dne 14. 2. 2014.

V dalším řízení bude na finančních orgánech posoudit včasnost uplatnění návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 14. 2. 2014.

Soud poznamenává, že řízení o žalobách ve správním soudnictví se řídí dispoziční zásadou, což znamená, že žaloba se projednává výlučně se zřetelem k uplatněným žalobním bodům. Proto se soud zabýval pouze tím, co je namítáno v žalobě, zda byla zmeškána zákonná lhůta v trvání patnácti dnů pro uplatnění návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Projednává-li soud výlučně žalobu, pak není na něm, aby se zabýval žalobcovou argumentací uplatněnou v odvolání. Výhrada žalobce, že žalovaný se odvolacími námitkami v podstatě nezabýval, je formulovaná zcela obecně, neuvádí se, které konkrétní odvolací námitky projednány nebyly. Na soudu pak není, aby odvolání žalobce a napadené rozhodnutí porovnával v zájmu zjištění, která z námitek projednána nebyla.

Soud proto uzavřel, že finanční orgány vycházely z nesprávného předpokladu o tom, kterým podáním žalobce uplatnil návrh na vyloučení věci z daňové exekuce. To má vliv na úsudek o tom, zda bylo dodrženo ustanovení § 179 odst. 4 daňového řádu o lhůtě, ve které lze takový návrh uplatnit.

Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. Proto mu na náhradě nákladů řízení byla přiznána částka 9.800 Kč, představující 3.000 Kč na zaplaceném soudním poplatku, odměnu advokáta za dva úkony právní služby po 3.100 Kč a 2 x režijní paušál ve výši 300 Kč.

Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 12. září 2016

JUDr. Věra Balejová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava